

Gudelige Sange

Historian's Office Library

The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

Vault

M285.2

H99DA

1852

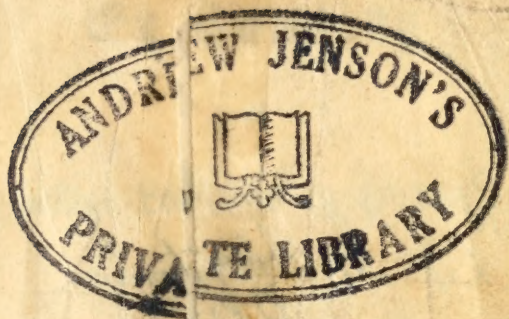
AJ

~~M285.2~~

~~AJAD~~

~~1852~~

08643
1852

To
L.D.S. Historian
Office

From

Peter A. Forsgren

En Samling

af

hellige Lovsange og Hymner,

til Brug

i Jesu Christi Kirke

af Sidste Dages Hellige.

Tredie Udgave.

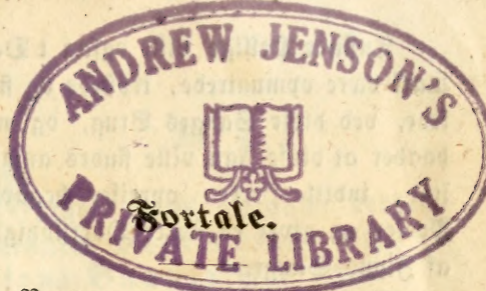
Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af P. D. Hansen
og Medhjælper.

Trykt hos S. E. Bording.

1852.

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Nærværende Sangbog er udgivet til Brug for de Sidste Dages Hellige, ved deres Bøn og Tilbedelse, baade i deres Huse og Forsamlinger; saaledes at de kan synge Sandheden med et forstandigt Hjerter og udtrykke deres Priis, Glæde og Taknemmelighed i Sange ordnede efter den nye og evige Pagt.

Deres Indhold er en Dymuntring til retfærdige Sjæle at besynge Zions opgaaende Herlighed. De udtrykker det tilkommende Haab og afmåler de store Hændelser i den sidste Tid, og de ere liig den forrissende Strøm, der flyder for trætte og tørstige Vandrerere.

Lufinde Hellige ville ogsaa i Danmark være opmuntrede, trøstede og styrkede, ved disse Sanges Brug, og man haaber at disse Saa ville findes antagelige, indtil Herren opreiser begavede Poeter og giver en større Overflødighed af Zions Sange.

Der er i nærværende Udgave ikke taget Hensyn til Rimet, som til at gjengive den Aand de have efter Originalen; og dette er de Helliges Særkjende i den hele Verden, at baade Lærdom, Sange og Melodier ere ganske eens.

Kjøbenhavn, 1852.

G. Snow.

Nr. 1.

Morgenrødens Straaler bryder
Gjennem Mørkets dunkle Sky;
Zions Banner Alle fryder;
Verden skabes nu paany.

Guddoms-Straalen snart vil finde
Veitil Hjertets dunkle Braae;
Lyset atter skal oprinde
Over Folket; troe derpaa!

Hedninghæren sjunger, priser
Nu den Herre, som var død,
Snart og Israels Frelse viser
Hans Forjættelse er sød!

Jordens Skarer, hører, lytter
Til Jehovas egen Røst!
Verdens Modstand intet nytter,
Gud sit Folk vil have løst.

Ned fra Himlen, ud af Jorden
 Sandheds Ord tilsammen kom;
 Zions Lys fra Vest til Norden
 Spredt ud dens Helligdom.

Derfor vil vi lov' og prise,
 Himlens Gud med Frydesang,
 Indtil vi blandt Zions Vise
 Dyrke ham med Harpeklang.

Nr. 2.

Hvilen under Korsets Byrde
 Er den trætte Vandrers liig;
 Hør, o hør! den gode Hyrde!
 Fryd dig, at han kalder Dig!

Pillegrimmens trætte Bæne
 Hvile sødt i Hjemmets Favn.
 Under Korset kan du ene
 Synge fro i Jesu Navn,

Nr. 3.

O Sjæle, I, som hungre saa
 Og leve kun af Vind,
 Som søge kun med jordist Leeg
 At fylde Eders Sind.

See, Eders Frelser har beredt
 For Jer et herligt Bord,
 Og beder Eder mætte Jer
 Alt ved hans rene Ord.

Det Livsens Vand, I nu kan see;
 O! tørst ei meer, men kom!
 Her kan i stille Eders Tørst.
 Hos Kilden er der Rum.

See, Kjerligheds og Naades Strøm
 Forened' flyede her.
 Og Salighed i Dverflod,
 Ja Mælk og Biin for hver!

Til Naadens Evangelium
 Er aabent Nat og Dag,

Vi komme, Herre, paa dit Ord,
 Dom Du udi vor Sag.

Nr. 4.

Om Guds Stad man taler herligt,
 Zion, Herrens Diemed!
 Han som taler evig kjærligt,
 Valgte den til Opholdssted;
 Bygget selv paa Enochs Klippe,
 Den staaer fast til evig Tid!
 Fredens Muur dig ei vil slippe,
 Du kan lee ad Fjendens Tid.

See, nu strømmer Livsens Bænde
 Ned fra Himlens Kjærlighed,
 Her skal Sonner, Døttre sande,
 De af Torsten intet vid';
 Hvem kan fattes, naar af dette
 Stedse flyder til dem ned,
 Naadens Flod, som de med rette
 Kalder evig Kjærlighed.

Rundtom hver en Bolig skuer
 Man en Gld og Sky saa stor,
 Kjærlighed og Glæde luer,
 Viser Gud i Zion boer.

Thi hans Banner skal den yde
 Lys ved Nat og Ly ved Dag;
 Manden nu os sødt skal fryde,
 Naar vi bede for hans Sag.

Salig, hvo, som boer i Zion,
 Kjøbt med Herrens eget Blod;
 Jesus giver dem i Troen
 Selv et Kong's og Præstemod;
 Mens Hans Folk saa kjærligt vækkes,
 Til med ham at herse brat,
 Vor Takoffer ham skal rækkes,
 Som af Præster hellig sat.

Frelser da, og jeg en Borger
 Udi Zion bleven er;
 Ei mig tyng Jordens Sorger,
 Ei mig Verden røre meer!

Alle Jordens Skatte svinde,
 Al dens Pragt er ifkun Muld!
 Zions Børn kun Fryd kan finde,
 Zions Børn har varigt Guld!

Nr. 5.

Stor Herren er, og godt Hans Priis
 At synge høit og fro,
 De Hellige paa deres Biis
 Hans Lov forkynde tro.

Den Tid, der end os given er
 At see hans Kjærlighed,
 Vi til hans Ords Forkyndelse
 Anvende vil al Flid.

Det evig' Evangelium
 Er kommet til vort Land;
 Og Sandhed vil fra nu faae Rum,
 At Retsfærd stues kan.

Ja endnu meer vi prise vil
 Den Herre stor og stærk,

For Mandens Daab, som skeer med
 Gld,
 For Frelsens store Værk.

For hvert et Evangeli Ord,
 Der leder tro hans Folt;
 Vi priser ham med Jubel stor
 For hver en trofast Tolt!

Vi takke for Propheters Røst,
 Til Folks Veiledelse,
 Der udsaaer til den store Host,
 Skjøndt Verden derad lee.

Priis Gud som bragte Tiden frem,
 Til Zions Herlighed,
 De Hellige nu vender hjem,
 Fra hvert et Land og Sted!

Den Aabenbaring kundgiort er
 Propheter melder om;
 See, Dagen kommer og er nær
 Da Jesus holder Dom.

Nr. 6.

Fryd dig, o Jord! see Herren vil
 Paa Jorderige boe;
 Lad hver en Sjæl sig lave til
 Med Hellige at boe.

Fryd dig! ja fryd dig Jord og syng,
 Om Seiervinderen!
 Lad Mark og Klippe, Hoi og Lyng
 Gjenlyde om din Ven.

Ei Synd og Sorg nu mere skal
 Kordærve Hjertets Grund;
 Han komme vil fra Himlens Sal
 Just i beleilig Stund.

Fryd dig! thi Herren er vor Gud,
 Og Israels Gud han er;
 Som Stjerner skal du sprede ud
 Dit Lys: thi Han er nær.

Nr. 7.

Lad os Reisen fortsætte,
 Herrens Gjerning udrette.
 Gjennem hele vor Livstid —
 Gjennem hele vor Livstid;
 Og ei stille staae meer,
 For vor Herre vi seer.

Men hans Villie udføre
 Vi med Glæde vil gjøre;
 Og Talenterne bruge —
 Og Talenterne bruge.
 Om end Veien er trang
 Det er Kjærligheds Gang.

Thi som Skyer forsvinde
 Dette Liv vil bortrinde;
 Og vi snarlig vil skue —
 Og vi snarlig vil skue
 Det Millennium Aar;
 Da Livskronen vi faaer.

Gid til hver han maa sige,
 Naar han modta'er sit Rige,
 Vel Du trofaste Tjener, —
 Vel du trofaste Tjener,
 Træd nu ind til min Fryd
 Og min Herlighed nyd.

Nr. 8.

Kom alle Zions Sønnen,
 Lovpriser Herren stor;
 Han før os nu tilbage,
 Som lovet i hans Ord,
 Med hellig Sang og Glæde
 Vi gaae den trange Sti,
 Og takker Gud vor Frelser
 Der altid staaer os bi.

Kom I Udsprede af Juda,
 Fald ind med os i Sang,
 Med Harmoni forenet;
 Ja Alle paa engang;

Med Lovsang lad os prise
 Vor Konge og vor Gud,
 Som nu i sidste Dage
 Af Mørket so'r os ud.

Vær glad, vær glad, o Israel!
 Vær glad, thi Du er fri;
 Du Herrens Ord skal høre,
 Hvorend det finder dig;
 Thi gaaer Du ud af Trældom,
 At tjene ham i Fred;
 I Zion og Jerusalem,
 I denne sidste Tid.

Saa gaae da op til Zion,
 Af alle Lande ud;
 Saaledes lyder Ordet,
 Og dette er hans Bud.
 Dog alle Mørkets Aander
 Med Harme derpaa see;
 Men han, som boer i Himlen,
 Har sagt, at det skal see.

I Zion vi vil vente
 Alt som den ægte Brud,
 Med Lamperne beredte,
 Vor Konge og vor Gud;
 Han der vil os besøge
 Og Salighed os giv':
 Først tusindaarig Hvile,
 Derefter evigt Liv.

Nr. 9.

Der er et Land, som fryder sødt
 mit Hjerte,
 Et tusindaarigt Land som Diet seer;
 Hvor ingen Sorg, hvor ingen Dval
 og Smerte
 Har hjemme, men os Alt imøde leer.
 Derhen, derhen, som Venner, lad
 os stræbe;
 Der er vort Hjem, der finder Sjælen
 No.

Kom, Venner! kom, og lad os Alle
 stræbe,
 Didhen at naae, til Salighedens Bo.
 Didhen at naae, til Salighedens Bo.

Den snævre Pont, som fører til den
 Bolig,

Igjennem den vi skjænktes er et Hjem;
 Den Bei er sød, for hver en Sjæl,
 som trolig,

Med ydmygt Sind, frimodig vandr
 drer siem.

Paa den, paa den, og ei paa nogen
 anden,

I Herrens Kraft vi vist skal Maa-
 let naae;

Vi Haand i Haand vil trofast med
 hinanden.

Igjennem Trængsler hjem til Zion
 gaae.

Igjennem Trængsler hjem til Zion
 gaae.

Nr. 10.

Nu Zions Banner svinger
 Til evig Seiers Tegn,
 Og Frydens Tone klinger
 I Raadens blide Egn.
 Nu ventes Frydestunden,
 Da Jesus kommer frem.
 Den er nu snart oprunden,
 Og Bruden ventes hjem.

Vort Hjerte han vil fryde
 Med Ordets ædle Sast;
 Og Sjælen overgyde
 Med Aandens høie Kraft;
 At Hjerterne kan lue
 I Kjærlighedens Brand,
 Til vi ham da skal skue
 I Zions Frydeland.

Immanuel, vort Hoved,
 Vil da fuldbyrde der,
 Hvad han til dem har lovet,

Som trofast vandrer her.
 Da faaer vi Livets Krone,
 Den klare Brudekrands;
 Og da med Lammet throne
 I evig Gloriglands.

O! Glæde uden Lige,
 Forønskete Zions Slot.
 I Tusindaarets Rige,
 Der faaer vi evig godt.
 Hosanna, Priis og Ære
 Blandt Engle sjunge da
 Vor Gud og Lammet være.
 Amen, Halleluja!

Nr. 11.

Den Israels Gjenløser, som fryder
 vort Sind;
 Til Jorden vil komme igjen;
 Og være vor Skygge og flammende
 Sten!
 Vor Konge, vor Broder, vor Ven.

Vi veed Han nu kommer, at samle
 sit Folt,

Og sætt' dem i Zion at boe;
 Thi ei skal de græde i døds mørke Dal,
 Men indgaae til Hvile og Roe.

Vi længe har vandret i Mørkhed og
 Synd,

Og raabt udi Orken paa Dig;
 Og Fjenden var glad naar vor
 Sorrig han saae;
 Men Israel vil snart være fri.

Som Zions Gjenløste godt Budskab
 for os,

Alt Tidernes Tegn er begyndt;
 Frygt ei, men gjør Ret; thi nu
 Riget er vort;
 Forløsningens Time er nær.

Hvad skjult var i Himlen og hem-
 ligt paa Jord,

Og hvad der saa længe er søgt,

Kundgjøres ved Engle, og Sand-
hedens Aand
Bevidner det Budskab er sandt.

Nr. 12.

Guds Aand som en Ild nu begyn-
der at lue!
Vi sidste Dags Glori' paa Jorden
nu see:
Ja Fædrenes Sagn vi begynde at
skue,
Og det som blev talet, paa Jorden
skal see.

Chor.

Vi syng, og raabe, med Himmelens
Høre!
Hosanna! Hosanna! for Gud og
hans Søn!
Al Ære til dem i det Høiest skal være
Fra nu og for evig. Amen ja Amen.

Vor Gud nu sin Haand har udrakt
 for hver Hellig,
 At før' dem tilbage til Fædrenes
 Land.

Hans Kundskab og Kraft deles ud
 til hver Lydig.

Og Mørkhedens Veie vi nu skue kan.
 Vi synge og raabe o. s. v.

Vi samles tilsammen i Aand og i
 Sandhed,

At Verden, som sover maae snart
 bli' opvakt.

Og vi ved vor Tro meer fuldkom-
 men maae blive,

Og nyde det Gode som hør til vor Pagt.
 Vi synge og raabe o. s. v.

Med Vand vi vil tvætte og salve
 med Olie.

Og tjene hinanden som god' Eod-
 skende,

Behage vor Gud og opfylde Hans
 Billie,
 Fra nu til han kommer i stor Her-
 lighed.

Vi synge og raabe o. s. v.

Dg Israels Gjenløste, som flygted
 for Frihed,
 Vil komme som fordem med Ild og
 med Sky;
 En Moses, og Aaron, og Josva vil
 le'e dem,
 Dg fød' dem med Manna fra Him-
 len paany,
 Vi synge og raabe o. s. v.

Velsignet den Dag, naar som Løven
 og Lammet,
 Skal ligge tilsammen i Fred og i Ly;
 Dg Ephraim bliver i Zion velsignet;
 Dg Jesus faer ned i sin Herligheds
 Sky.

Vi syng og raabe med Himmelen
Hære!

Hosanna! Hosanna! for Gud og
hans Søn!

Al Ære til dem i det Høiest skal være,
Fra nu og for evig. Amen ja Amen!

Nr. 13.

Led os frem o Gud Jehova.

Før os til Dit Zions Land.

Vi er' svag'; men Du er mægtig,

Hold os ved Din stærke Haand.

Helligaand! o Helligaand! o

Fød os til vor Frelser's Dag.

Jesus oplad Zions Kilder,

Dg udgyd Velsignelsen.

Lad Din Sky og lad Din Luc

Hvile over det igjen.

Store Frelser, store Frelser,

Lad os see den glade Dag.

Naar da Verdens Riger styrter,
 Giv os Trost, og giv os Ro;
 Og naar Dommen Du fuldbyrder,
 Lad os trygt i Zion boe;
 Synge Lovsang, synge Lovsang,
 Samlet i Din Herlighed.

Nr. 14.

Kom gaae med mig! kom gaae med mig!
 Du Jesu Flok, kom gaae med mig!
 Den Tid er nær, da vi skal gaae
 Hen til et Rige, som skal staae.
 Vi vil ei altid tøve her;
 Thi Verdens Børn selv Bidne bær,
 At de foragte Jesu Bud,
 Som Han har sendt i Verden ud.
 Vi vil gaae bort i Fred og Ro
 Til Zions Land, for der at boe.
 Kom gaae med mig :., kom! kom! kom!
 Kom gaae med mig! kom! kom! gaae
 med mig!

Kom Venner kom, kom gaae med mig!
 Hver Sandhedsben jeg byder dig,
 Hver Arm og Lam og Halt og Blind
 Jeg byder til vor Jubel ind.

Kom gaae med mig mod Vesten hen
 Hvor Gud opretter Fredens Hjem,
 Og der vi ham kan tjene tro
 Og falske Christne ei vil boe;
 Men Gud vor Konge være vil,
 Alene ham vi offre til.

Kom gaae med mig :,: o. s. v.

Kom da, o kom! ei længer tø,;
 Thi Aanden siger vær ei slov;
 Nu Verdens Dom forhaanden er,
 Og vi kan ikke blive her;
 Al Verden er nu fuld af Synd,
 Og Gud har sagt: min Dom forkynd!
 Der snarlig ei skal gives Tid
 Paa Jord at finde Salighed.
 Naar Verdens Ondskab moden er,
 Da Gud vil ikke taale meer.

Kom gaae med mig :,: o. s. v.

Kom gaae fra denne Verden ud,
 Saaledes lyder Jesu Bud;
 Ja gaae til Freds og Friheds Hjem,
 Hvor ingen Fjende kommer frem,
 Der kan vi syng' i Harmoni,
 Og takke Gud at vi er fri,
 Fra Synd og Uretfærdighed,
 Hvorunder vi saalænge leed.
 Et Zion vi da bygge vil
 Saa skjønt som aldrig før var til.
 Kom gaae med mig :., kom ! kom ! kom !
 Kom gaae med mig ! kom ! kom gaae
 med mig !

Nr. 15.

Velkommen vær, velkommen vær,
 Velkommen bydes en og hver,
 Der kommer her som Ven med Fred
 Og elsker kun Retfærdighed.
 Du høre skal Guds eget Ord,
 Og hvad Han har paa Jorden gjort,

Til Frelse for den faldne Slægt,
 Som længe baver Herren glemt;
 Thi nu har Gud opreist en Mand,
 At vidne høit om Zions Land.
 Kom gaae med mig! :,: kom! kom! kom!
 Kom gaae med mig! kom! kom! gaae
 med mig!

Vi prise Dig, o store Gud,
 For dette store Naadens Bud,
 Som Du har sendt til dette Land;
 Vi veed at dette Bud er sandt,
 Det vidnet er ved Naadens Kraft.
 Og ved din egen Guddoms magt,
 Stadfæstet har Tu disse Mænd,
 Som modig blandt os træde frem,
 Og frygter ei for Satans Magt,
 Men stoler paa hvad Tu har sagt.
 Kom gaae med mig! :,: e. s. v.

O, elskte Venner! hør Guds Bud!
 Og gaae fra denne Verden ud.

Og ydmyg vær; bekjend din Synd;
 Og Jesu Christi Navn forkynd,
 At Frelse Du og finde maae,
 Til Salighed, som skal bestaae:
 Thi Verdens Lyst er Daarlighed,
 Og Enden Ulyksalighed;
 Og hvo som elsker Verdens Gud,
 Han hader Jesu Christi Bud.
 Kom gaae med mig! :,: o. s. v.

Men den som lyder Herrens Bud,
 Til Enden trofast holder ud,
 Hans blide Stemme høre vil:
 Kom mine Faar, jer hører til,
 Med mig at boe i Zions Stad.
 Kom til mig hjem og værer glad,
 I stred og vandt den store Løn,
 At see Guds Herlighed saa skøn.
 Til Eder er der nu beredt
 Et Bord saa skjønt, som ei var seet.
 Kom gaae med mig! :,: kom! kom! kom!

Kom gaae med mig! kom! kom! gaae
med mig!

Nr. 16.

See, mit Livets bedste Krone
Er gjemt hisset hos Guds Son;
Men naar Jesu Kongethrone
Bli'er paa Jord jeg faaer min Lon.
O! hvor jeg skal glædes ved
Tusindaarets Herlighed.

Hvem der vil, lad dem kun nyde
Denne Verdens korte Lyst,
Jeg vil mig ved Jesum fryde,
Hvile ved min Frelzers Bryst.
Verdens Riger snart forgaaer,
Jesu Rige da bestaaer.

Venner, det er Jesu Stemme;
Kommer frem i Bøn og Tro.
Lær hans Bud og gjør hans Villie,

Dg hans Land skal gives til
 Alle, som med ham gjør Pagt.
 Gaaer til Daaben uforsagt.

Nr. 17.

Op Zions Brødre op til Strid,
 Os Anden Kraften giver,
 At stride mod en farlig Tid;
 Thi Satan bruger al sin Flid,
 For os at overvinde.

See Mørkets Magt anstrænger sig,
 For Herrens Lys at slukke.
 Kom hver som elsker Himlens Gud
 Dg lyder Jesu Christi Bud,
 Vi Satans Magt skal svække.

Vi frygte ei for Mørkets Hær;
 Thi Herren for os strider.
 Frimodig kom kun en og hver,

Dg følg kun trolig Zions Hær,
Snart Fjendens Magt skal vige.

Tag Troens Skjold hver Zions Ven,
Bind Sværdet ved Din Side;
Dg gjør Dig rede Lyset tænd,
Hengiv dig til din Gud at tjen'.
Da skal du Seier vinde.

Er Kraften svag, og Striden stor,
Hvormed du Krig skal føre,
Gud lovet har udi sit Ord,
Han altid være vil paa Jord
Med dem som troer og døbes.

Kor dette Evangelium
Vi stride vil med Styrke,
Det trænge ind i hvert et Rum,
Dg Lovens store Hovedsum,
I Kjærlighed opfyldes.

O Gudskende, bliv ikke træt!
Vær tro i Kampens Hede:

Thi den som sviger her sin Pagt,
 Har Gud ved Mandens Røst udsagt:
 Skal ulyksalig blive.

Dersfor Søskende staaer fast,
 Vær tro i Herrens Krige;
 Ved Jesu Lærdom hold jer fast,
 Og lad ei Kjødet holde Raft,
 Før I er frigjort bleven.

Mr. 18.

Vær i Korset tro og stille,
 Tænk hvad Jesus for dig leed,
 Lad dig ingen Jammer stille
 Fra hans store Kjerlighed;
 Tænk, hvor mangan Bei han gif,
 Før han dig fra Mørket fik,
 Da du fra ham vendte Hjertet,
 Om det ikke ham har smertet.

Vær dog tro i Kjerligheden
 Til din Gud af ganste Sjæl,

Elst din Fjende og isteden
 For hans Brede und ham vel;
 Tænk hvor Jesus bad for dem,
 Som ham piinte hvert et Lem;
 Saadan maa du ogsaa blive,
 Skal Gud altid dig tilgive.

Vær dog tro i Haab at vinde,
 Kan du ingen Udgang see,
 Gud kan snart et Middel finde
 Til at vende al din Bee;
 Haab kun stadig, Gud er her,
 Som dig har af Hjertet kjær,
 Haab, at Gud din Sag vil fremme,
 Haabet skal dig ei bestjæmme.

Vær dog tro til sidste Ende,
 Føer til Seiren hver en Strid,
 Lad det bide, lad det brænde,
 Lad det koste Sved og Slid,
 Er dog al vor Trængsel her
 Ikke Herligheden værd,

Som dig Jesus hisset giver,
 Naar du hans Medarving bliver.

Nr. 19.

I Herlighed velsignet vær,
 Som fordum nu paa Jorden,
 Da Ansigt man til Ansigt her
 Tilbad vor Jesus en og hver
 I Adam=ondi=Ahman.

Enoch med Gud der vandrede,
 Ophøiet over Mammon;
 Der Zion herlig var at see,
 Dg Engle sang med Hellige
 I Adam=ondi=Ahman.

I Hellighed med Fryd og Lyst,
 Ja meer end Israels Canaan,
 Var Zion kjendt fra Vest til Ost,
 Dg Fryd opfyldte hvert et Bryst
 I Adam=ondi=Ahman.

Hosanna! Blæden bliver ved
 Naar Frelseren han kommer;
 Den ganske Jord i Herlighed,
 De Hellige i Glands og Fred,
 Dig Adam=ondi=Ahman.

Nr. 20.

Bøn og Kjerlighed som Himmelvægter
 Stil mod Kjødets Sands og Loffemad.
 Strid og overvind de onde Magter,
 Som har skillet Gud og Kjødet ad.

Aldrig tabte den i Stridens Hede,
 Som sin Gud til Forsvar haver havt;
 Naar i Provens Strid du kun kan
 bede,

Skal du finde Naadens Seierkraft.
 Tilskriv ei dig selv, om Seier vindes;

Gud staaer de Hoffærdige imod.
 Spørg dit Hjerte om det stedse mindes
 Ham paa Korset med det dyre Blod.

O, at du ei skulde Spydet hvæsse,
 Som har gjennemstunget dybt hans
 Bryst.

Flæt ei Tornekronen til hans Tøse,
 Ei ved Synden skjærp hans Bødlers
 Røst.

Beed og elst, og beed at han benaader
 Dig med Mod, at stride, som du bør.
 Beed og elst ham; han alene raader;
 Giv ham Ære for hvad Godt du gjør.

See, af Palmer bindes Seierskroner,
 Som os venter efter Stridens Ærm.
 Jord og Himmel eengang sig for-
 soner,
 Og vi hvile ved vor Frelser's Barm.

Nr. 21.

Tak for al din Fødselsglæde,
 Tak for hvert dit Guddomsord,

Tak for Daab og tak for Sæde
 Ved dit hellig Nadverbord,
 Tak for din Opstandelse,
 Tak for hvad du lader see ;
 Derpaa kan vi see og kjende,
 Du er Gud til Verdens Ende.

Nr. 22.

Vi glæde og fryd' os i Sang med
 hverandre,
 Ei længer paa Jorden som Frem-
 mede boe ;
 Guds Tjenre med Budskab i Verden
 ombandre:
 Forkynder detusind Aars Hvile og No.

Chor.

Naar Alt, som var lovet Guds Børn
 skal dem gives,
 Og Ondskab og Usfred ei nærme
 sig dem,

Men Jorden, som Paradiis Have,
 skal trives,
 Og Jesus vil sige til Israael: kom
 hjem!

Vi vil elske hverandre og Pagten
 erindre;
 Afstaae fra alt Ondt, og i Enighed boe;
 Og mens de Ugud'lige frygte og
 skjælte,
 Vi glædes til Dagen, naar Frelse
 vi faae.
 Naar Alt, som var lovet Guds
 Born o. s. v.

Os trygt vi forlade paa Frelserens
 Naade,
 At for' os igjennem den Trængsel
 og Bee,
 Som nu er forhaanden, men snarlig
 skal endes:

Da opstaae, og raabe: „nu Zion
er fri.“
Naar Alt, som var lovet Guds
Born o. s. v.

Nr. 23

Vor Røst vi opløste, om Budskab
fra Zion,
Som høres i Landet, udsendt af
vor Gud:
Om Frelse for Israel og Hedning
tillige,
Saamange som glade vil lyde hans
Bud;
At høre og gjøre hvad Herren befaler,
Skal frelles og leve i Fred og i Fryd,
Dg nyde alt Godt, som i Skriften
er lovet,
Dg ham skee al Ære. Amen, ja
Amen.

Vi vidne for Alle og Hver, som vil
 høre,
 At Herren udsendt har sit Budskab
 igjen,
 At hver som vil stride mod Ham og
 hans Love,
 Og ei vende om ra Ulydigheds Wei;
 At høre og gjøre hvad Han har
 befalet,
 Skal evig, ja evig Forsmædelse faae,
 Og snart skal vi see ham paa Jor-
 den med Glæde
 Og give ham Wren. Amen ja Amen.

Vor Gud vi vil tjene og elske hver-
 andre,
 Og leve i Fred og i Kjerlighed boe,
 Og Jorden da snarlig for os skal
 beredes,
 Og Jesus vil sige: Mit Folk som
 var tro,
 At høre og gjøre hvad jeg dem befaled,

Med Trost i Trængsel for min
 Vres Skyld,
 Nu Lydighedsfrugt i mit herlige Rige
 I Fred I skal nyde. Amen ja Amen.

Nr. 24.

Dig, dig, min Herre, vil jeg prise,
 Thi hvor er dog en Gud som Du
 saa sød,

Dig vil jeg al min Kunst bevise,
 Men hjælp mig selv, at finde til dit
 Skjød,

At jeg i Jesu Navn kan trine frem,
 Og derfor være Dig ret angenem.

Drag mig hen til Din Søn, o Fader,
 Saa fører Sønnen mig til Dig igjen,
 Naar Manden Dinene oplader,

At jeg kan til min Fader frit gaa hen,
 At jeg Din Naades Sødhed smage
 maae,

Og Hjertet som en Harpe i mig slaae.

Din Aand vil selv for mig fremtræde,
 Med Suk, som ingen Mund ud sige
 kan,
 Da beder Hjertet ret med Glæde,
 Naar han forsikkrer mig min Naade-
 stand,
 At jeg Guds Arving er, og Jesu
 Brud,
 Da toner jeg mit Abba lifligt ud.

Vel mig! i Jesu Navn jeg beder,
 I hvilken alting Ja og Amen er,
 Som med sin Forbøn mig bereder
 En aaben Vej til alt, hvad jeg begjær;
 Vel mig! jeg aldrig nok kan raabe ud:
 Hvad Du er mig en sød og liflig Gud.

Nr. 25.

Fader vor i Himlen! Dig anraabe vi,
 Som Din Villie kjende, vil Du staae
 os bi,

Naar os Trængsel nærmer, Fjendens
 Spyt og Spot,
 Som i Belyst sværmer, vi vil gjøre
 godt.

Helligt skal da vorde, gode Gud
 dit Navn,
 For hvad Godt Du gjorde til vort
 sande Gavn.
 Aldrig lad os glemme Jesu Christi
 Bud;
 Men Hans Navn forfremme hjælp os
 Naadens Gud.

Til os kom dit Nige, som vi elske meer
 End al Verdens Smiger, skjendt de
 ad os leer.
 Giv os Kraft og Styrke, at vi stride
 kan.
 Imod Verdens Mørke her i dette
 Land.

Fader! see Dia Billie her paa denne
 Jord,
 Som den seeer i Himlen, hvor Din'
 Engle boer!
 Lad dit Lys udspredes, som Du nu
 har tændt,
 Da vil mange glædes, som Dig ei
 har kjendt.

Nr. 26.

Land over Land! kom ned fra det
 Høie,
 Ewig med Fader og Sonnen vor Gud!
 Kom, vore Hjerter tilsammen at søie,
 Kom at berede den himmelske Brud:
 Kalde, forsamle og Jesus forklare,
 Bygge Guds Kirke, oplyse hans Folk!
 O, lad vort Hjerter Din Almagt erfare,
 Sandhedens Vidne og Kjerligheds
 Tolk!

Nr. 27.

Vær trostlig Zion, Jesu Brud,
 Not har Du grædt og grundet;
 Og gjør Dig rede, see herud!
 Et Lys er sendt fra Himlens Gud;
 Og Du har Naade fundet!

Banvittighedens Mulm og Mork,
 Er stort paa Jorderige;
 Folk gaaer, som i en taaget Drk.
 Kom, bange Sjæl, din Gud at dyrk,
 Da maa al Mørkhed vige!

Han vil for dem, som nu i Slum
 Og Sjæle-Blindhed vanke,
 Med Livets Evangelium,
 Som nu forkyndes Verden om,
 Dplyse Sind og Tanke.

Rut Dine op, giv noie Agt,
 See, flokkeviis de komme
 Til Herren, og i Daab gjør Pagt,

Dg faaer en evig Hvitidsdragt,
Dg Deel med alle Fromme.

Stem op! o Zion, og bryd ud
I Lovsang med det samme;
Thi du skal være Christi Brud.
Han kommer snart, den store Gud,
Dg vil dig selv annamme.

O Jesus! Du som Manddom tog,
Lær os at see og kjende,
At Du os skrev i Livets Bog;
Dg lad os trofast i Dit Nag
Gaae frem til Dages Ende.

Nr. 28.

Min Jesu! lad mit Hjerte faae,
En saadan Smag paa Dig,
At Nat og Dag Du være maa
Min Sjæl umistelig.

Ja, Jesu! Herre Jesu! Dig
 Skee Tak evindeligt,
 Du her Dit Legeme og Blod
 Til os uddele lod.

Bryd ud min Sjæl med Tak og sig:
 Nu er jeg bleven riig!
 Min Jesus i mit Hjerte boer;
 Den Glæde den er stor!

Føer mig ved Din den stærke Haand,
 I Din Retfærdighed,
 Til Dit det nye Zions Land
 Til al Din Herlighed.

Nr. 29.

Vi samles for Dit Nafn her,
 O Gud! Dit Ord at høre,
 Giv os Din Bistand, at enhver
 Maa det til Hjertet føre.
 Giv Lyst og hellig Agtsomhed,

Giv Kraft og villig Lydighed,
 Vær selv blandt os tilstede.

Saa kommer for Guds Ansigt ind
 Med ærlig Mund og Tunge,
 Med Sang og Bøn i Sjæl og Sind
 Af Hjertens Grund at sjunge:
 Gud ene alting Lidt og Stort
 Har vel betænkt og herlig gjort.
 O! giver vor Gud Ære!

Nr. 30.

Et opløstende Minde,
 Som vil aldrig forsvinde!
 Da vi Lyset først skued :,:
 Og med opklaret Blik
 Vi i Daaben nedgik.

Ja at opstaae og vandre
 Haand i Haand med hverandre
 Til vor Frelseres Ære :,:

Dg at sætte vor Fod
 Hvor sit Fodspor han lod.

Den velsignede Kjære,
 Vi vil sprede hans Ære,
 Saa som Stjerner paa Himlen :,:
 Han saa kjærlig og god
 Har os kjøbt med sit Blod.

Før vi det skulde dølg,
 Lad kun Folk os forfølge ;
 Vi vil stride og seire :,:
 For det Lys som er tændt
 Og det Bud Gud har sendt.

Nr. 31.

Er Gud for os, hvad kan imod os
 være,
 O, Brødre! Søstre! lad os vandre
 fro ;
 Og føre Striden til vor Frelser's Ære,
 Til vi hos ham i Herlighed skal boe.

Vi stride, ja vi stride for et Rige,
 Svortil vor Fader gav os Arveret,
 Forgjæves Fjenderne vil det befrige,
 De faaer det ei, thi Jesns vandt os
 det.

Vi ei med kjødelige Vaaben fægte,
 Men bruge Mandens Sværd og
 Troens Stjold,
 Os selv og Verden med dens Ly
 fornægte,
 Kun at vi har vor Arv i god Be-
 hold.

Vi stride for vor Frihed og vor Ære
 Og for at komme til vort Fædreland.
 Vi vil ei længer Syndens Trælle
 være,
 Og ei med Verden bygge Huus paa
 Sand.

Nei vi vort Huus har bygged paa
 en Klippe,

Hvor det mod Storm og Vandløb
kan bestaae ;

Men Klippen Jesus er, som vi ei slippe,
Han er vort Haab, i Ham vi Alt
formaae.

Og naar vi komme ind til Zions
Hvile,

Hvor Herren selv vor Konge være vil,
Der salig Fryd og Glæde os tilsmiler
Og vi skal evig høre Christum til.

Nr. 32.

Kom Israels Ældste ! forened med mig,
Opsøg de Retsfærdige hvor end de boe,
Af Synd og af Ondskab at tvætte
dem fri,

Af Babels Mag, for til Zion at
gaae.

Til Babylon, til Babylon, vi sige
Farvel !

I Ephraims Land vi vil fryde vor Sjæl.

Dg sig at den Gud, som i Him-
 melen boer,
 Velsigner nu hvem som han vil
 usforstyldt.
 Til Babylon o. s. v.

Men sig til de Evage og Ringe
 paa Jord,
 Vær glad og vær slittig og fuld-
 kommen bliv;
 Thi snart skal vi skue de tusinde Aar,
 Hvorefter vi arver det evige Liv.
 Til Babylon o. s. v.

Nr. 33.

Oploft dit Hoved, Jesu Brud!
 Dg see hvor Træet skyder ud —
 Den rette Saft, saa klar og reen
 Udbredes nu i hver en Green;
 Nu nærmer sig en Sommer skøn —
 I hvilken Husets egen Søn

Vil gjæste dig, derfor bereed
 Nu Lampen vel, ja vaag og beed,
 At du maa høre Lammets Røst,
 Gaae ind til evig Fryd og Lyst;
 Der kommer nu for Jesu Faar,
 Et Sabbathshvile-Aar.

Nu kalder Hyrden sine Faar,
 Kom, Alle som hans Røst forstaaer;
 Han nu vil gjøre disse fri,
 Som høre til den sande Sti,
 Og samles af den hele Jord,
 Til Hyrden for den ene Hjord,
 Til Zion hvor dem er bereed
 Velsignelse og Salighed,
 Et Land hvor Frugten sød og skøn,
 Velsignet er for Jacobs Børn,
 Der kommer nu o. s. v.

Vi vandrer da med Glæde frem,
 Thi snart vi seer et saligt Hjem!

Hvor man af ingen Trængsel veed,
 Men Lammets Bryllup er bereed;
 Ja priser Ham som lod os see,
 Hvad der vil snart paa Jorden stee,
 At hver som vil! beredes maa
 En Plads ved dette Bord at faae;
 Ja salig den, som kaldet er
 Og nyder de Velsignelser.
 Der kommer nu o. s. v.

Nu hver en Sjæl som tørster, kom
 See Kilden, den er ikke tom;
 Men naar du hører Livets Ord,
 Giv Agt, gjør ei dit Hjerte haard;
 Thi snart vil Dagen være endt,
 Og Raadesolen fra dig vendt,
 Naar Herrens Folk er vandret hjem
 Til Zion og Jerusalem.
 Der komme vil en Dag saa heed
 For Bantro og Ulydighed.
 Men da for alle Jesu Faar
 Et Sabbatshvile-Aar.

Nr. 34.

Kom lad os nu Venner i Kjerligheds
 Aand
 Forsamles, og knytte det kraftige
 Baand —
 Som ikke vil briste — om Støvet
 i Kiste
 Maa lægges; men Aanden til Fri-
 hedens Egn
 Sig svinger og synger om Kjerligheds
 Tegn.

Men J, som nu Haanden paa Plooen
 har lagt,
 O, vender ei Eder tilbage forsagt;
 Vil Kronen J vinde — hav stadig
 i Minde,
 At vaage og bede ved Dag og ved Nat,
 Taalmodig at vandre blandt Torne
 og Krat.

Vil Tornene rive dig blodig og blaa,
 Da tænk paa din Frelser som blodig
 mon staae,
 Til Spot i stor Pine — for Syn-
 derne dine
 Med Kronen af Torne taalmodig
 han gaaer,
 Hvo det ret bestuer, den Lægedom
 faaer.

Saa lad os da favne vor blodige Ven,
 Der elskte os først, lad os elske igjen,
 O! giv Ham dit Hjerte, Han kjøbte
 med Smerte;
 Thi Han vil det rense fra Syndens
 Forgift,
 Hvorved det er blevet fordærvet og
 stift.

Ja, vandrer med Glæde frimodigen
 frem,

Er Veien end moisom, den fører
 dog hjem,
 Til Zions den blide Guds Stad,
 hvor de hvide
 Beprydede Starer med Palmer
 fremgaae;
 Din Sjæl lad beredes en Plads der
 at faae.

Nr. 35.

Glade, ja glade vi skuer mod Himlen,
 Snart vor Korløser vil komme i Sky;
 Længe vi sukted med Skabningens
 Brimlen,
 Nu vore Hjerter sig hæver paany;
 Thi der kom Budskab til os fra det
 Høie:
 Snart Eders Herre hos Eder vil boe!
 Vender mod Zion herester Jert Die;
 Snart gaae I ind til hans Hvile
 i Roe.

Brødre og Søstre! o lad os da vaage,
 Lad os paa Tidernes Tegn give Agt;
 Ikke forvildes i Babylons Taage,
 Men stræbe frem, til vort Maal
 uforsagt.

Snart Han jo kommer den Herlig-
 heds Konge,
 Lad os ei sove, men hver staae paa
 Vagt

Alle som seire skal da blive kronet,
 Og blive iforte Herligheds Dragt.

Verden behold kun din Glands og
 din Glæde,

Tanken om Zion mig ene er sød,
 Midt i din Glands dine Børn dog
 maae græde,

Midt i din Rigdom af Hunger de døe.
 Sonner af Zion og Døttre tillige!
 Lad os gaac Kongen med Lovsang
 imod;

Nu lad os samle til Ham og Hans
 Rige,
 Hver som det frelsende Budskab vil
 troe!

Nr. 36.

Nærmer kun Eder, Spot, Jammer
 og Nød,

Kommer tillige med os at frige,
 Her er Guds Tempel og Himmerigs
 Rige.

Mægtig at tage mod blodige Stød.
 Nærmer kun Eder, Spot, Jammer
 og Nød.

Elskende Sjæle er alting en Lyst.
 Giftigste Bue, hedeste Lue
 Kan dem fra Striden ei skrække og
 true,
 Christum de bære i Hjerte og Bryst.
 Elskende Sjæle er alting en Lyst.

Haabet os leder i sikkert Spor
 Midt i vor Nøie, har vi et Die
 Altid paa Kronen som staaer i det
 Høie,

Skal vi end lide, da veed vi hvorfor.
 Haabet os leder i sikkert Spor.

Ja! det kan gjøre os Sjælen saa sund,
 Trudsel og Brede er kun en Hede
 Hvori vi Verden af Sindet udsvede
 At det kan lægges i inderste Grund.
 Ja! det kan gjøre os Sjælen saa sund.

Det maa Du grundig forlade dig paa,
 Naar Du skal finde Taarerne rinde,
 Strid og Ansægtninger ude og inde,
 Det er just Veien til Kronen at naae,
 Det maa Du grundig forlade dig paa.

Tro kun din Jesum, saa bliver Du
 stærk;
 Bittreste Sager, Skjændsel og Plager,
 Endelig liflig som Sukkeret smager,

Det er vor Herres hans herligste
Værk.

Tro kun din Jesum, saa bliver Du
stærk.

Alt for utidig Betænkning er slem,
Guds Raad at kjende derhen sig vende,
Skjøndt man umulig seer Anfang
og Ende,

Det maae naar andre forvirres,
gaae frem.

Alt for utidig Betænkning er slem.

Priser den store alvise Guds,
Naar han fordrager, at man os
plager,

Da vil han drive de vigtigste Sager,
Alting skal falde saa ønskeligt ud!

Priser den store alvise Guds.

Nr. 37.

Brudte er nu Mørkets Lænter
Sandheds-Rosten spredes ud —

Viid Nationer! Herren skjænktr
 Aabenbarelsen og Bud.

Ihi vi er de ægte Zions Sønner,
 Ingen med os Liighed har;
 Vi er af Israels Rod og Stamme
 Morgenstjernen lys og klar,
 Ihi vi er de ægte Zions Sønner.

Langt mod Vest blandt Ephraims
 Bjerger,

Zions Banner er opreist!

Iharsis Skibe nu alt færge
 Guds Herolder med en Fart.

Ihi vi er de ægte Zions Sønner,
 v. s. v.

Frihed, Fred og Frelsens Fylde
 Er forkyndt ved lette Bud;

Jorderiges Edle hylde
 Dette store Værk af Gud.

Ihi vi er de ægte Zions Sønner,
 v. s. v.

Alle I, som Bantro røbe
 Pav og Protestant og Præst
 Omvend Eder, lad Jer døbe!
 Kom saa til vor Samsundsfest.
 Thi vi er de ægte Zions Sønner,
 o. s. v.

Kommer Tvivls og Bantroes Sønner,
 Jøder, Græker, Islamit;
 Kommer, sender Eders Bønner,
 Søg at blive Mørket qvit.
 Thi vi er de ægte Zions Sønner,
 o. s. v.

Christne, had ei meer hverandre,
 Underskriv kun Fredens Bud;
 Kom som Hellige at vandre,
 Det vil glæde Abrams Gud.
 Thi vi er de ægte Zions Sønner,
 o. s. v.

See Messias selv den Konge,
 Snarligt sig vil lade see.

Englesangen igjen runge :
 „Fred paa Jord, Guds Billie skee!“
 Thi vi er de ægte Zions Sønner!
 Ingen med os Lighed har;
 Vi er af Israels Rod og Stamme,
 Morgenstjernen lys og klar.
 Thi vi er de ægte Zions Sønner!

Nr. 38.

O Brødre, Søstre lad os saa
 Kun følge Korsets Fane
 At aldrig Nogen stille staaer,
 Og ikke een tilbage gaaer
 Fra Hellighedens Bane.

Og Jesus selv os føre vil,
 Han er den gode Hyrde.
 Vi intet Ondt skal komme til,
 Naar vi hans Røst kun høre vil
 Os Ulven ei skal myrde.

Høiløvet være Jesu Navn
 Som vakte os af døde.
 Han selv vil tage os i Favn
 Og bære ind i Zions Havn
 Til Livets Morgenrøde.

O Zion før Dig i Din Pragt,
 Din Brudgom at modtage.
 Han kommer snart som Han har sagt,
 Klæd Dig i Hellighedens Dragt,
 At Du kan Ham behage.

Han kommer selv i Zions Land,
 Naar Djævelen er bundet.
 Og hvad der er paa Jord og Vand,
 Vil blive løst af Syndestand
 Thi Han har Seier vundet.

Et tusend Aar vi da skal boe
 Med Frelseren i Glæde.
 Da skal vi see hvad nu vi troe:
 Endt er vor Strid, sød er vor No;
 Thi Jesus er tilstede.

Nr. 39.

Jorloser, Jorloser, Jorloser, priset
være

Dit store, hellig Navn.

Amen, Amen.

Du gjorde os saa glad og fri!

Din Godhed nedstrømmer rig.

I de danske Bange

Lad os glade udjuble Sange

Af sulde Bryst, med salig Lyst.

Jehovah, Jehovah, Jehovah, priset
være

Dit store, hellig Navn!

Amen, Amen.

Snart denne Verdens Herlighed,

Paa dit Ord skal brydes ned;

Vi med salig Glæde

Skal Hellig, Hellig, Hellig, sige,

Halleluja, Halleluja!

Nr. 40.

Røest i dine Helligdomme
 Du, som store Under gjør!
 Iblandt alle dine Fromme,
 Jesum vi bekiende tør.

Halleluja! Halleluja! Halleluja!
 Amen.

Halleluja! Halleluja! Halleluja!
 Amen.

Lover Gud med Glædestaare,
 Priser Ham med Harpeklang!
 Lad os vores Konge kaare,
 Prise Ham med Jubelsang.

Halleluja! Halleluja! Halleluja!
 Amen.

Halleluja! Halleluja! Halleluja!
 Amen.

Glæder Ham med evig Glæde,
 Alle som der Ande har.

Lad kun Taarer Rinden væde
 Snart Guds Herlighed er klar.
 Halleluja! Halleluia! Halleluja!
 Amen.
 Halleluja: Halleluja! Halleluja!
 Amen.

Nr. 41.

O Gud vor Hjælp i fordums Tid,
 Vort Haab i Fremtids Aar,
 Vort Ly, i Stormens Brag vor Lid!
 I Ewighed vor Vaar!

Beskygget af din Throne skjon
 Lad os end være fro;
 Din Arm er stærk, du selv vor Ron,
 Vort Forsvar og vor Ro.

Før Bjergene i Orden stod
 Og Jorden dannet blev,
 Fra Ewighed du blive lod
 Og evig bliver ved.

Nr. 42.

Vor Gud vi til Dig raabe,
 Om Du os høre vil
 Vi synge og vi bede,
 At Anden lede maae
 Dit Folkes Andagtstime,
 Som her forsamler sig
 For Bidnesbyrd at bringe
 Til hver som søger Dig.

Oplad for dem som banke
 O Gud! din Naades Dør;
 Thi mangen Een har vantet,
 Og aldrig fundet før
 Det Lys, den Fred og Frelse,
 Som til vort Land er sendt.
 Men nu maae vi bekjende,
 Dit Folk Du har besøgt.

Hvilovet skal Du være
 O store Naadens Gud,

At Du os vilde lære
 Ved Engles Sendebud.
 O hjælp os nu at stride
 Mod Synd og Satans Magt,
 Og leed ved Manden Mange
 Til Daabens hellig Pagt.

Nr. 43.

Mel. Brudte er nu Morkets Lærker.
 See Guds Rige nu frembryder!
 Snart Guds Villie skeer paa Jord
 See, fra Zion Frelsen lyder,
 Gud har lovet i sit Ord!

Lyt da til, o alle Jordens Slægter!
 Thi Messias kommer snart,
 Han den store Fredens Fyrste,
 Som vor Jord regjere skal.
 Lyt da til, o alle Jordens Slægter.

Lav din Lampe da tilrette
 Og bered dig som en Brud,

At Han dig ei skal udrette,
Fra sit Rige lukke ud.

D giv Agt! D alle Jordens Starer,
Lammets Bryllup nærmer sig;
Thi de Tegn som Herren loved,
Kan vi skue tydelig.
D giv Agt! D alle Jordens Starer.

See Guds Tjen're er' udsendte
For at byde Folk Hans Fred.
Hvo fra Synd sig vil ombende,
Loves evig Salighed.

D giv noie Agt, I Folk og Stammer!
Lyttter til vor Frelser's Røst;
Han sit Rige vil annamme,
Han sit Folk vil have løst.
D giv noie Agt, I Folk og Stammer.

Snart vil Han med Ild og Rue
Brat opbrænde een og hver,

Som kan Jesu Lære skue
 Og Ham dog ei lydige er.

D giv Agt, al Verdens Store, Vise!
 Eders Wiisdom ei kan staae,
 Nu vor Gud sin Kraft vil vise
 Med Umyndige og Smaae.
 D giv Agt al Verdens Store, Vise!

Jeg mit Vidnesbyrd nu giver:
 Gud har Engle sendt til Jord
 Evangelium at give,
 Som er evigt; mærk det Ord.

Giv da Agt, og affast Syndens Lænter!
 Frihed, Frelse loves hver,
 Som ei meer ved Synden hænger,
 Og som tro til Enden er.
 Giv da Agt, og affast Syndens Lænter!

Nr. 44.

Den Gud som Andre tjener
 Er ei en Gud for mig;

Han kan slet ikke høre,
 Eiheller kan han see;
 Men jeg har Een heroventil,
 En Gud som baade kan og vil
 Sin Villie aabenbare.
 Han er en Gud for mig :.,:

Hvad Kirke man vil nævne,
 Der ei har en Prophet,
 Den kan slet Ingen gavne,
 Den Gud har ei bereedt.
 Men jeg har Een som vil bestaae,
 Propheters Grundvold bygget paa;
 Selv Jesus Hjørnestenen.
 En saadan Kirk' er min :.,:

Een som har ei Apostler
 Er ikke god for mig;
 Den er jo som et Skibsvrag
 Alt paa den vilde Søe.
 Men jeg har een som er veileedt
 Af de tolv Stjerner som blev seet:

Kronen paa Dvindens Hoved.
Ja saadan Een er min :.,:

Det Haab som Andre nærer
Er intet Haab for mig,
Det har ei Tro ei Kundskab,
Men Alt er Uvished.
Men jeg har Get som ei forgaaer,
Thi ind i Himlen selv det naaer,
Dg holder som et Anker.
Ja saadant Haab er mit :.,:

Det falsk indbildte Himmerig,
Det duer ei for mig;
Det har slet ingen Grundvold,
Indbildning det kun er.
Jeg paa et Himmerige troer,
Som bliver paa den nye Jord,
Med Sandheds Lys og Kundskab.
Et Himmerig for mig :.,:

Nr. 45.

Mel. Gud, Du skabte Jordens Kreds.

Glæd dig Zion! glæd dig Jord!

See, din Konge til dig kommer.

Glæd dig i din Vinter, Nord!

See, han bringer evig Sommer.

Da skal Fredens Palme groe,

Kjærligheden i dig boe.

Da skal Haabet evig bygge

Under Korsets stille Skygge.

Boi dig for din Konge, Sjæl!

Verdens Konger, bsier Eder!

Stolte Magt og Høihed, knæl!

Thronen for Guds Søn bereder!

See, paa Jord, i Zions Land,

Kongespiret fører han;

Mørkets Magter for ham vige,

Hans er Salighedens Rige.

Over ganske Israels Land

Han vil være Overdommer.

Evtigt lovet være han;
 Hellig Skare med ham kommer.
 Sjung, hver Sjæl med Tak og Bøn:
 Hosianna, Davids Søn!
 Sjung, mens alle Knæe sig bøie:
 Hosianna i det Høie!

Nr. 46.

Om Daaben.

Mel. Kom Israels Ældste &c.

Kom Alle, som esse Immanuel's
 Navn
 Og længes at hvile i Saligheds
 Havn.
 Hvis Hjerter der higer med bræn-
 dende Magt
 At vandre den Wei, som vor Frelser
 har sagt.

C. h o r :

O! brændende Hjerter vær stedse
 paa Vagt,
 Med Frelseren slutter den evige Pagt.

Thi det som tilbydes nu Folket paa
 Jord,
 Har været bortrykt meer end tusinde
 Aar;
 Ja hver, som nu hører og fødes
 paany,

Kan skue Guds Rige og Zion at grøe.
 O! brændende Hjerter o. s. v.

I elskte, som Lyset og Sandhed har
 fjer,
 Det Budskab nu lyder for Eder især;
 Nu skal de Sagtmodige arve et Land
 Og aabnet er Veien ved Daaben i
 Vand.

O! brændende Hjerter o. s. v.

Gaae ind, thi nu Porten er aaben
 for hver,
 Som Synden forsager og Dyden
 har fjer;
 Thi Ordet nu lyder: Ombend dig
 og troe,

Din Synd tu udslettet i Daaben
skal faae.

O! brændende Hjerter o. s. v.

Dg hver, som af Hjertet vil ræffe
sin Haand

Til Pagten, — Gud giver sin hel-
lige Aand,

Alt som en Besegling, at du er fritjebt
Dg bleyet i Aanden og Ilddaaben
døbt.

O! brændende Hjerter o. s. v.

Kom derfor, kom Alle, folhaler det ei,
Vor Frelser har viist os den salige Wei,
Som fører til Frelse. — E x e m p l e t
h a n l o d

Der han lod sig døbe i J o r d a n e n s
F l o d.

O! brændende Hjerter o. s. v.

Ja Aanden og Bruden de sige nu:
kom,

Dg Kirken den raaber endnu er der
 Rum;
 Kom vandre forsigtig; See. Skaren
 er lang;
 Thi Porten er snæver og Veien er
 trang.

C h o r:

O! brændende Hjerter vær stedse
 paa Vagt,
 Med Frelseren slutter den evige Vagt.

Nr. 47.

Om Haandspaalægelse.

Mel. Vand over Vandet &c.

Hør os Immanuel, vi dig anraabe,
 Som dine Sønner og Døttre i Løn,
 Giv os den Gave vi her af Dig
 haabe
 Fader, o hör! vor forenede Bøn,
 See, dine Børn i Tillid fremtræde,
 Rnyttet de haver det hellige Baand,

Dg nu forened i Pagten sig glæde.
Fødte af Vand, de forvente din Aand.

See nu, o Fader! med Kjerlighed's
 Die
 Ned paa din' Tjenre som lægge der
 Haand,
 Paa dine Sønner og Døttre, som
 boied
 Sig, og blev lydlig mod Sandhedens
 Aand;
 Fader! udsend nu den himmelste
 Due,
 Bryftet at fylde med Salighed's
 Smag;
 Hjerterne brænde i flammende Lue
 Uden Døphør, til Forløsningens Dag.

Fader! besegl dem med Aanden og
 Glden,
 Som dem fra Synden kan luitre
 og fri.

Saa de maa dagligen drikke af Kilden
 Livet, — og vandre som Lam i din
 Sti.

Boye i Troe og i Kjerlighed's Gave,
 Saa de til Enden maa blive dig troe,
 At de et Hjem iblandt Dine maa have,
 Tusinde Aar udi Zion at boe.

Nr. 48.

Mel. Den Israels Gjenløser 2c.

D hører! I Slægter paa Jorden
 et Ord,
 Som sendt er fra Himmels Gud;
 Udraat er hans Haand for at samle
 sin Hjord,
 Af dem, som vil lyde hans Bud.

Et Budskab udsendt fra de Saliges
 Chor,
 Med Sandheden til Jorden at gaae;

Som raaber. I Stammer og Slægter
 ter paa Jord,
 Ørygt Gud at I Frelse kan faae.

Vi Være til Ham, der har A. ting
 frembragt;
 Thi Dagen sig nærmer til Høst;
 Da Sandhedens Fjender og Mørk-
 hedens Magt,
 Skal skjelve for Dommerens Røst.

Ia Røsten den raaber: gaaer ud I
 mit Folk,
 Og flye fra al Mørkhed og Synd;
 Thi snart blottes Skjogens forgif-
 tige Dolk,
 Og Falskhedens kraftige Brynd.

Og snart vil det lyde: hun salden
 er ned,
 Fra Thronen af Purpur og Guld;

Den Bablyons Skjæge, som Blodet
 udgjød,
 Hvoraf hun har drukket sig fuld.

Hun derfor skal skjæntes det dobbelte
 Maal
 Og rammes af Plage og Nød,
 Ja revses ved Ild og Ketsærdig-
 heds Baal
 Og finde den evige Død.

Men da er for Herrens Forløste
 bereed
 Et Zion til Urv eller Løn,
 Naar Sangen og Lyden af Harper
 nes Leeg
 Fortynder Sabbathen saa skjon.

O Sønner! og Døttre af Zion vær
 troe;
 Thi Veien er kort men dog trang;

Da snart I som Frelste i Zion skal
 boe,
 Vær trofast, thi Glæden er lang.

Nr. 49.

Mel. Himmelen Guds Kongethrone.

Zion, naar jeg paa dig tænker,
 Hjertet skulmer i mit Bryst;
 Haardt mig trykker Babels Lænker,
 Langt fra elste Fædrefyst;
 Men, som Duen med sit Blad,
 Søger jeg den elste Stad.

Som en Fange og Foragtet,
 Vandrende ved fremmed Strand;
 Kæmpende med onde Magter,
 For at vinde Zions Land;
 Og med frelse Slægter der
 Boe, og see min Frelser fier.

Her mig Nød og Fare truer,
 Mens jeg er i Fjendens Land.
 Faa i Tal jeg Venner skuer;
 Lig en lænkebunden Mand
 Moisom Veien vandrer frem,
 Ventende et saligt Hjem.

Dagen vil nu snart frembrøde;
 Da mit Døie skue skal
 De Forløste sig at fryde —
 Deseret og Fredens Dal;
 Da maa Babels Taage flye
 Bort for Zions Ild og Sky.

Naar jeg tænker paa den Time;
 At mit Døie høre skal,
 Klokkerne i Zion time,
 Og forkynde Babels Fald;
 Da er jeg i Nanden glad,
 Som jeg alt i Zion sad.

Elſkte Brødre og Medældſte
 Overalt paa denne Jord,
 Lad os drage ud de Frelſte
 Føre dem til Herrens Hjord;
 Og naar vi har ſanket dem
 Samles vi i Glædens Hjem.

Mr. 50.

I Chriſto er Lyſet oprunden,
 I Chriſto vi tilbede Gud,
 Af Fængſelet løſes de Bundne,
 Som elſker og holder hans Bud.

Chor.

Over Zion nu Lyſet oprinder
 Og Mørkhedens Veie forſvinder.

O Zion! Din Sol er oprunden,
 Og ſkal ikke mere gaae ned,
 Guds Folks Sabbathshvile forkyndes
 De tusind Aars Hvile og Fred.

Jehova beskyttede de Dale,
 Hvor Zions Forsamlede boer,
 Der Lovsang mod Himmelens Sale
 Sig blander med Englenes Chor.

O Zion! o Zion! vi længes,
 Vi glædes at komme til Dig,
 I Babels Rige vi trænges
 Af Mørhedens Ræker og Ewig.

Kom, Sønner og Døttre af Zion,
 Istemmer med frydefuld Sang,
 Nu Vren, ja Magten og Riget
 Tilhører vor Gud og hans Lam.

Chor.

Dvrr Zion nu Lyset oprinder,
 Og Mørhedens Veie forsvinder.

Nr. 51.

Vaagn op! hør Røsten lyder
 Fra Zions Mure hen.

See! Naadens Gud os byder
 En Bedrings-Dag igjen.
 Men snart vil Budet fare
 Fra Livsens Fyrste ne'er,
 Og i hans Navn erklære
 At Tid ei gives meer.

Vaagn op! hör Røsten kalder;
 Nu er beleilig Tid.
 Den gode Hyrde kalder:
 Kom i min Faaresti;
 See, aaben staaer nu Døren
 Til Lammets Bryllupsal.
 En Brud han sig bereder
 Af frelste Slægters Tal.

Vor Konge er Messias.
 Vor Gud Immanuel.
 Sit Rige han opretter
 Igjen for Israel.
 De gamle Labyrinthher
 Ei længer bygges paa,

Som Menneſter opfinder,
Dg aldrig vil beſtaae.

Bliv oplyſt Jordens Slægter ;
Lær dette at forſtaae :

Et Rige er beſættet,
Som evig ſkal beſtaae.

Bryd Bantroes Baand iſtykker,
Dg ſtrid mod Mørkets Hær,
Som Aanden undertrykker,
Dg vær ei Syndens Træl.

Nr. 52.

Fryder Eder, Zions Sonner,
Prifer Gud med Jubel ſtor,
Da vi ſee at han belønner
Fredens Børn med Livets Ord !

Efter hvad ſom blev forjættet,
Til Guds Folk i fordums Tid ;
Han ſit Rige har oprettet,
Hvortil vi kan fæſte Lid.

Brødre! Søstre! glemmer ikke,
 Hvad os vedersfaret er;
 Vender aldrig Eders Blikke
 Fra det Lys, vi skue her!

Lysset, som fra Himlens Sale,
 Sendtes her til Støvet ned,
 Trænger gennem Mørkets Dale;
 Bringer evigt Liv og Fred.

O! hvor maae vi os dog fryde,
 At vi ind til Pagten kom;
 Zion da os Lys vil yde,
 Medens Verden faaer sin Dom.

Tusindaaret snart oprinder
 For Guds Folk, til Fred og Ro;
 Salig Fryd hos dem man finder,
 Herren selv vil hos Dem boe.

Nr. 53.

Lovpriser vor Frelser, med Jubel og
 Sang;

Han viste os Veien, og styrer vor
 Gang,
 At vi kunne frelses i hans Paradis,
 Og der ham lovsynge paa Englenes
 Viis.

Men Venner! betænk — Han ei
 med sit Blod
 Borttager vor Synd, uden at vi
 gjør Bod.
 Og strider mod Uret, med hele vor
 Magt,
 Og derpaa med Herren i Daaben
 gjør Pagt.

O! Venner, see disse er Frelserens
 Bud,
 Og hvis I ham lyder, da føres I ud
 Fra Babylons Virvar, som nu staaer
 for Fald;
 O! bruger da Tiden, hør Frelserens
 Rald.

O! salige Glæde, at tænke derpaa:
 At snart vi skal skue, hvad nu vi
 kun troe,
 Naar Frelseren kommer, Guds een-
 baarne Søn,
 Og skjænter os Kronen, den brieſte
 Løn.

Derfor, kjære Brødre! lad os staae
 beredt,
 Og med Bryllupsklædningen være
 beklædt,
 Vi da skal, med Englene, synge i
 Chor:
 „Hosanna! vor Gud han paa Jor-
 den nu boer!“

Nr. 54.

Nu Zions Sol paany opgaaer
 I Ephraims hellig' Land,
 Og straaler hid til kolde Nord,
 Og skinner for hver Mand.

Kom Brødre! kom! o Søstre, kom!
 Lad os ei sove meer;
 Snart nærmer sig vor Verdens Dom,
 Da Frelseren man seer.

Alt mange Tusind samled er
 I Ephraims hellig' Land,
 Og Zion de alt bygger der
 At naae fra Strand til Strand;
 Thi saa opfylder man det Ord,
 Som Guds Profet har sagt:
 „Betæst din Stav, udstræk din Snor,
 Og gjør en evig Pagt.“

O derfor lad os rask gaac frem
 Alt med et helligt Mod,
 Og love Gud, som før os hjem
 Og er mod os saa god;
 At han maa see vor Nidkjærhed,
 Vor Gjerning og vor Tro,
 Og skjænke os en evig Fred
 I Tusindaarets Bo.

Nr. 55.

Jeg føler nu en Glæde,
 Som jeg blandt Engle sad;
 Om Modgang var tilstede,
 Jeg vil dog være glad;
 Thi Faderen ei glemmer
 Hans Børn som søger ham:
 Jeg det hos mig fornemmer,
 Den Aand jeg har af Ham.

Naar jeg ham tro vil blive,
 Jeg ei sortabes skal;
 Thi da mit Navn staaer skrevet
 Blandt de Udvalgtes Tal;
 Jeg derfor vil istemme
 Min Frelser Priis og Lov,
 At han mig lod indlemme
 I Zions Fred og No.

I Aanden jeg betragter
 Den store Frydefest,
 Da Zions Brudgom agter
 Sig værdig Bryllups-Gjæst;

Vi med ham da skal throne
 Paa Jord et Tusind Aar,
 Og siden Livets Krone
 Vi i hans Rige faaer.

Mr. 56.

Zion er vor Reises Maal,
 Ugt derpaa, du kjøbte Skare!
 Nu lad ingen Marterbaal
 Slaa dig fuld af Frygt for Fare.
 Fryd dig ved, du eie kan
 Tusindaarets Fædreland.

Er du det fortabte Faar,
 Der fra Hjorden vild er bleven;
 Efter dig din Jesus gaaer,
 Rundt i Orken om Dig leder;
 Ingen Hyrde er som han,
 Kom, han Synd're tager an.

Du celestiale Ro!
 Englene i dig har hjemme,
 I de bedste Manders Bo,
 Kan de dit Aasyn fornemme,
 Fryd der Jesus giver dem
 I første Himmerig har Hjem.

Eden som blev tabt ved Synd
 Vi igjen ved Jesus finde,
 Broderkjerlighedens Brynd,
 Alle, som sig vil forbinde
 Til Guds store Høitidsfest,
 Hvor Guds Lam os ta'r til Gæst.

Nr. 57.

Op dovne Hjerter, op og seer,
 I Søvnige og Trygge,
 I Verdens Børn, som kun paa Leer
 Og Løbesand mon bygge!
 Seer Eder om:
 Den store Dom

Dg Dag er nu i Vente,
 Gud vil sin Brud
 Af Verden ud
 Til evig Glori hente.

Men at! om al Naturen sig
 End laver til at vandre,
 Om Sol og Maane mærkelig
 Sig synes at forandre,
 Al Verden staaer,
 Som tændte Blaar,
 Der blusser snart og falder,
 Dog er der Faa,
 Der tænker paa,
 At Gud til Bedring falder!

Hvad haader da al Verdens Pragt?
 Hvad Rigdom, Gods og Ære?
 Hvad hjælper da al Herremagt?
 Hvor vil da Bøllyst være?
 Hvor er den Braa,
 Der skjule maa,

Naar Jesus han vil komme,
 I Skyerne
 At lade see
 Hans Magt og store Domme!

Dog fryder Eder hjertelig,
 I Christi sande Lemmer.
 Som under Verdens Magt og Svig
 Er sat i haarde Klemmer!
 Ved Dommens Bud
 Skal Eders Gud
 En fuld Forløsning gjøre;
 Fra al Slags Nød
 Og Babels Stød
 Til Zions Glæde føre!

Nr. 58.

Det er forvist paa Tiden snart,
 At Christ, Guds Søn vil komme
 I Skyerne med Engle-Fart
 Til Freløsning for de Fromme;

Stor Stræf skal være da forsand,
 Naar Babel smelter bort i Brand,
 Som Pagtens Bog os melder.

Basunen skal man høre saa
 Med Engles Strig og Stemme,
 De Døde skulle da opstaae
 Med Legem og med Lemmer,
 Som hver har haft i Verden her;
 Men hvo endda i Live er,
 Skal i en Hast forvandles.

Vær derfor, o min Talsmand, god,
 Min Feil mig ei tilregne,
 Men rens mig ved dit dyre Blod,
 Din Bærdskyld mig tillegne,
 At jeg, med Hellige, da maa
 I Zions Land med dig indgaae
 Til tusindaarig Lykke!

O, Jesus! for din bittre Død
 Og for din Angst og Smerte,

Hjælp da mig ud af al min Nød,
 Gib Troen i mit Hjerte,
 At jeg herfra maa stilles saa,
 Lyksalighed jeg siden saaer
 I Tusindaarets Rige!

Nr. 59.

Guds Menighed, syng for vor Sta-
 her med Bøn,
 — Engle synge med —
 Som gav os til Frelser sin een-
 baarne Son,
 Saa liflig lege vi for vor Herre!

Slaae Harpen, du fromme Psalmist
 paa Jord,
 — Strængen er af Guld —
 For Jesus vor Konge, Guds levende
 Ord.
 Saa liflig lege vi for vor Herre!

Da høres de glødende Tungers Røst,
 — Manden er os nær —
 Som bringer os altid den evige Trost.
 Saa liflig lege vi for vor Herre!

Nr. 60.

Ægtevielse.

O Gud! du selv forenet har
 Den første Mand og Kvinde;
 Thi kan hvert trofast Ægtepar
 Vist Naade hos dig finde!
 Ja! du velsigner faderlig
 Hver, som med Tro og Haab til dig
 I Ægtepagt indtræder.

Velsign og dem, som her idag
 Hinanden Hænder give,
 At det maa dig til Velbehag,
 Dem selv til Lykke blive.
 Dit Forsyn vaage over dem!

Din Fred lad bo i deres Hjem,
 Din Frygt i deres Hjerter!

Saa skulle de eendrægtelig
 Din Trofasthed bekjende,
 Og prise og lovsynge dig,
 O Gud, til Livets Ende!
 Fra dig, fra dig udgaaer vort Held!
 Og du gjør alting saare vel.
 Dit Navn tilbedet være!

Mr. 61.

Du ledte frem, algode Gud!
 Til første Mand den første Brud,
 Og bød dem eet at være.
 See og i Naade ned til dem.
 Som for dit Nafsyn her staaer frem,
 Og enes dig til Ære!
 For dem,
 Dig Gud!

Vi anraabe;
 Held vi haabe
 Fra det Høie.
 Sign dem Livets Fryd og Nøie!

De enedes med ja mod ja
 For dig, o store Jehova,
 De Dydiges Beskytter!
 Du signe med din Faderhaand
 Det Kjærligheds- og Trostabs-Baand,
 Som deres Hjerte knytter!
 Lad dem,
 Herre!

Glade vandre
 Med hinanden
 Fryd og Smerte
 Dele de med roligt Hjerte!

O Gud! Du har med Faderhaand
 Selv knyttet Egetskabets Baand.
 For dette Par vi bede:
 Lad Hjertelig Gendrægtighed,

Dg fælles Ild og Noisomhed
Dem huuslig Fryd berede!

Hjælp dem!

Led dem!

De da lære

Ret at bære

Glædens Dage,

Dg i Nøden ei forsage.

Nr. 62.

Hvordan skulde jeg forsage,

For en Modgangssty opstod?

Tænke idel blide Dage

Være skal min Livets Lod

Tro igjennem Trængsels Dal,

Som ved Ilden, prøves skal;

Trængsels Torn, som Kjødet stinger,

Den mig til min Frelser bringer.

Aldrig han sit Barn forlader,

Som med Blodet fri er kjøbt,

Han er jo min Gud og Fader,

I hans Navn man har mig døbt;

Mig, jeg veed, han glemmer ei,
 Er end Torne paa min Bei,
 Sorg til Glæde let han vender,
 „Jeg staaer tegnet i hans Hænder.“

Naar min Aand i stille Sukke
 Fuld af Længsel th'r til dig,
 Kjære Frelser! du oplukke
 Da din Naadedør for mig.
 Er i Verden ingen Mand
 Mere som mig hjælpe kan;
 Skjænk mig Tro, jeg maa begjære
 Villien din, den skee! o Herre!

Saa jeg kan ved Jesu Naade
 Trøstigt møde Provens Stund:
 Verdens Trængsel er min Baade,
 Renset Sjælen og gjør sund;
 Thi som Guldet giennemgaaer
 Dovens Hede og bestaaer,
 Maa de fromme Christne øves,
 I Stjærilden renses, prøves.

Nr. 63.

Op, Guds Folk! og samlers Kræfter,
 Fatter Mod i Barm og Bryst,
 Ret at følge Jesum efter,
 Ret at følge ham med Lyst,
 Holder eder til ham nær,
 Gaaer ham altid mere kjær,
 Elsker trolig Eders Næste,
 Altid søg hverandres Bedste!

Kjender Eders store Naade
 I en grundig Idmyghed,
 I vor Herres Jesu Naade
 Sænker Eder ganske ned,
 Lægger uophørlig Bind
 Paa at have Jesu Sind!
 Hvad han gjorde, gjører efter
 Han skal give Mod og Kræfter.

Er det ikke Tid at vandre?
 Tusindaaret er os nær,
 Beder, stræber med hverandre

At jeg Dit Barn, o Fader! er,
 At jeg er Arving til Dit Rige,
 Til Herlighed som ei har Lige;
 Hvor Jesus er.

O hellig Glæde salig Fryd,
 Naar Du har alleting gjort ny,
 Der ingen Usfredsmand kan komme
 Thi Landet er tua for de Fromme
 Som over Dyd.

Der skal ei Torn og Tidsel gro
 Og ingen giftig Slange boe;
 Der Løven gaaer i Græs med Lammet
 Og Frelsens Bud har alt annammet
 Hvad der skal boe.

Der skal for os ei være Død,
 Ei Sygdom, Sorger eller Nød,
 Men vi med Christo skal regjere;
 Af ham, i ham vi alle ere
 Til Livet fød.

Dg naar han ved sin Guddoms Magt
 Sig alleting har underlagt,
 Han Faderen det overgiver,
 Dg Eet med ham i Gud vi bliver,
 I Lys og Pragt.

Derfor vi stemme i med Sang,
 At det maa give yndig Klang,
 For hver som Hjerte har og Ære,
 Om Værket Herren vil udføre
 For sidste Gang.

Nr. 66.

Mel. Amen det samme skal være.

Jesus en Frelser, det herlige Navn,
 Dette, det aabner jo Faderens Favn,
 For dem som ere forlorne,
 Hans Blod for Synden blev udgydt
 paa Jord,

Hvo sig omvender og paa hannem
troer,
Er nu Guds egen Udkaarne.

Nu udi Norden er Sandhed paany,
Frembrudt som ud af den mørkeste
Sly,

Saa Babels Rige skal bæve.
Faldet for Babel er hastigt og snart,
Derfor, Guds Folk: gaaer derfra med
en Fart

Om I skal vente at leve.

Leve med Jesus i tusinde Aar,
Naar han som Konge regjerer paa
Jord,

Satan med Lænten skal bindes.
Tusinde Aar skal henglide med Lyst
For os, det er jo en Herligheds Høst,
Naar her kun strides og vindes.

Kirkens Artikler; udgivne i Amerika A. D. 1830.

1) Christi Kirkes Oprettelse i disse sidste Dage, som er eet Tusinde, otte hundrede og tredive Aar siden vor Herre og Frelser Jesu Christi Komme i Kjødet, der blev retteligen organiseret og stiftet i Overeensstemmelse med Landets Love, efter Guds Villie og Befalinger, i den fjerde Maaned og paa den sjette Dag i den Maaned, som kaldes April; hvilke Befalinger bleve givne til Joseph Smith den Yngre, som var kaldet af Gud, og ordineret til en Jesu Christi Apostel, og den første Ældste i denne Kirke; og til Oliver Cowdery, som ogsaa var kaldt af Gud, en Jesu Christi Apostel, til at være den anden Ældste i denne Kirke og ordineret under hans Haand, og dette for medelst vor Herre og Frelseres Jesu Christi Naade; Ham skee al Ære baade nu og til evig Tid. Amen.

2) Efterat det var tydeligt tilkjendegivet denne første Ældste, at hans Synder vare ham forladte, blev han atter indviklet i Verdens Daarligheder; men

efter at omvende og ydmyge sig alvorlig-
 gen, da, for hans Troes Skyld, aaben-
 baredede Gud sig for ham ved en hellig
 Engel, hvis Ansigts Anseelse var som Lyset,
 og hvis Klæder vare rene og hvidere end
 al anden Hvidhed; og gav ham Befæ-
 linger, som begeistrede ham; og gav ham
 Magt fra det Høie til, ved Midler, som
 vare forud beredte, at oversætte Mor-
 mons Bog, som indeholder et faldet Folks
 Historie, og Jesu Christi Evangeliums
 Fylde til Hedningerne, og til Jøderne
 ogsaa, hvilket blev givet ved Aandens
 Kraft, og er bekræftet for Andre ved Eng-
 les Vidnesbyrd, og er af dem forkyndt
 for Verden, hvilket beviser for Verden,
 at de hellige Skrifter ere sande, og at
 Gud begeistrer Mænd og kalder dem til
 sit hellige Arbeide i denne Tid og Slægt,
 ligesaavel som i gamle Dage, hvorved vi-
 ses, at han er den samme Gud igaar,
 idag og evindeligen. Amen.

3) Og nu, eftersom der gives saa
 store Vidnesbyrd, skal Verden ved dem
 blive dømt, saamange, som herefter skulle
 komme til Kundskab om dette Værk; og
 de, som annamme det i Tro, og øve

Retfærdighed, skalk: faae det evige Livs Krone; men de, som forhærde deres Hjerter i Bantro, og forkaste det, dem skal det blive til deres egen Fordommelse, thi den Herre Gud har talet det, og vi, Kirkes Eldste, have hørt og bære Vidnesbyrd om Hans glørrige Majestæts Ord, som boer i det Høie, Ham skee al Ære evindeligen. Amen.

4) Heraf vide vi, at der er en Gud i Himmelen, som er evig og uden Ende, fra Evighed til Evighed den samme usforanderlige Gud, Den, som dannede Himmelen og Jorden og alle Ting, som i dem ere; og at han skabte Mennesket, Mand og Qvinde, efter sit eget Billede og i sin egen Lignelse skabte han dem, og gav dem Befaling, at de skulde elske og tjene ham, den eneste levende og sande Gud, og ham alene skulde de tilbede. Men ved Overtrædelsen af disse hellige Love blev Mennesket sandselig og djævelsk, og blev til det faldne Menneske.

5) Derfor heng. v den almægtige Gud sin eenbaarne Søn, som det er skrevet i Skrifterne, som ere givne angaaende ham, Han leed Fristelser, men agtede dem

ikke; Han blev korsfæstet, døde, og opstod igjen paa den tredie Dag; og opfoer til Himmelen, at sidde hos Faderens høire Haand, at regjere med almægtig Kraft efter Faderens Villie, paa det at saamange, som vilde troe og blive døbte i hans hellige Navn, og udholde Troen til Enden, skulde blive frelste, ei alene de, som troede efterat han kom i Midten af Tiden, i Kjødet, men alle de fra Begyndelsen af, saa mange, som vare til sørend han kom, som troede paa de hellige Propheters Ord, der taledede estersom de bleve begeistrede ved den Helligaands Gave, og sandeligen vidnede om ham i alle Ting, skulde have det evige Liv, saavel som de, der efter hans Komme moune troe paa de Guds Gaver og Kald ved den Helligaand, hvilken vidner om Faderen og om Sønnen, og hvilken Fader, Søn og Helligaand er een Gud, almægtig og evig, uden Ende. Amen.

6) Og vi vide, at alle Mennesker maae omvende sig og troe paa Jesu Christi Navn, og tilbede Faderen i hans Navn, og udholde i Tro paa hans Navn indtil Enden, ellers kunne de ikke blive frelste

i Guds Rige. Og vi vide, at Retsfærdiggjørelse ved vor Herre og Frelseres Jesu Christi Naade er sand og rigtig; og vi vide ogsaa, at Helliggjørelse ved vor Herre og Frelseres Jesu Christi Naade er ret og sand for alle dem, der elsker og tjener Gud med al deres Magt, Sind og Styrke. Men, det er muligt at man kunde falde fra Naade og vige bort fra den levende Gud; derfor lader Kirken tage sig ivare og bede altid, at de ikke falde i Fristelse; ja, lader endog dem, som ere helliggjorte, tage vare ogsaa. Og vi vide, at disse Ting ere sande og overeensstemmende med Johannis Aabenbaring, og hverken lægger til eller tager bort fra hans Propheetes Bogs Ord, de hellige Skrifter eller Guds Aabenbaringer, som komme herefter ved den Helligaands Gave og Kraft, Guds Røst eller Engles Sendelse. Og Gud Herren har talet det; og hans Navn skee al Ære og Magt og Herlighed, baade nu og for evig. Amen.

7) Og atter til Kirken paa Befalings Viis, angaaende Daaben. — Enhver, som yndmiger sig for Gud, og ønsker at blive døbt, og kommer med et sonderknust Hjerte

og en angergiven Aand, og vidner for Menigheden, at han har i Sandhed omvendt sig fra sine Synder, og er villig til at paatage sig Jesu Christi Navn, med fast Beslutning at tjene ham indtil Enden, og i Sandhed udviser ved sine Gjerninger, at han har annammet af Christi Aand til sine Synders Forladelse, skal ved Daaben imodtages i hans Kirke.

8) De Ældstes, Præsternes, Lærernes og Diaconernes Pligt i Christi Kirke. — En Apostel er en Ældste, og det er hans Kald at døbe og at ordinere andre Ældste, Præster, Lærere og Diaconer, og administrere Brødet og Vinen — Sindbilleder paa Christi Kjød og Blod, — og at bekræfte de Døbtes Indlemmelse i Kirken ved Haandspaalæggelse for Daaben med Ild og den Hellig-Aand, i Overeensstemmelse med Skrifterne, og at lære, forklare, formane, døbe og vaage over de Hellige; og at stadfæste Menigheden ved Haandspaalæggelsen, og ved at meddele den Hellig-Aand, og at tage Opsyn over alle Forsamlinger.

9) De Ældste skulle bestyre Forsamlingerne saaledes, som den Hellig-Aand

leder dem, i Overeensstemmelse med Guds Bud og Aabenbaringer.

10) Præsternes Pligt er, at prædike, lære, forklare, formane og døbe, velsigne og uddele den hellige Nadver, og besøge Medlemmerne i deres Huse, og formane dem til at bede i Ord og i Tanker, og til at gjøre alle deres Huuspligter. Han maa ogsaa ordinere Andre til Præster, Lærere og Diaconer. Og han skal have Opsynet over Forsamlinger, naar der ingen Eldste er tilstede; men naar der er en Eldste tilstede, skal han ikkun prædike, lære, forklare, formane, og døbe, og besøge Medlemmerne, og formane dem til Bøn, v. s. v. I alle disse Embedspligter skal Præsten komme Eldsten til Hjælp, dersom det udkræves.

11) Lærernes Pligt er, at vaage over Menigheden bestandigen, og være hos dem og styrke dem, og see at der ingen Udyd er i Menigheden — ei heller Udstaæfser imellem hverandre — ei heller Løgn, Bagvaskelse eller ond Tale; og see til at Menigheden møder ofte sammen, og at alle Medlemmerne gjøre deres Pligt; og han skulde have Opsyn over Forsamlingerne i

Ældstens og Præstens Fraværelse — og skulde altid hjælpes i alle sine Embeds- pligter i Menigheden af Diaconerne, om det behøves, men hverken Lærere eller Diaconer har Myndighed til at døbe, velsigne Nadveren, eller lægge Haand paa; alligevel, de skulde advare, forklare, formanue og lære, og indbyde Alle til at komme til Christum.

12) Enhver Ældste, Præst, Lærer og Diacon ordineres efter Guds Kald og Gaver, som ere i ham; og han ordineres ved den Hellig-Aands Kraft, som er i den, der ordinerer ham.

13) De forskjellige Ældste, som hører til denne Christi Kirke, skulde møde i Conferenze een Gang hver tredie Maa- ned, eller fra Tid til anden, saaledes som i disse Møder bestemmes; og samme Møder skulde forhandle alle Kirke-Ul- lig- gender, som da ere nødvendige.

14) De Ældste modtage deres Kalds- brev fra andre Ældste, med den Menig- heds Samtykke, hvorunder de henhøre, eller fra en Conferenze.

15) Hver Præst, Lærer og Diacon, som er ordineret af en Præst, kan erholde et Beviis fra ham, hvilket, ved at fore-

vises een af de Ældste, vil berettigge ham til et Kalds-Brev, hvilket authorigerer ham til at udrette sit Kalds Pligter, eller han kan erholde det fra en Conferenze.

16) Ingen ordineres til noget Embede i denne Kirke, hvor der er en regulær, organiseret Menighed, uden Sammes Samtykke; men præsiderende Ældste, omreisende Biskopper, Medlemmer af det høie Raad, Ypperstepræster og Ældste kunne ordinere, hvor der ingen regulær organiseret Menighed er.

17) Enhver Forstander af det ypperste Præstedom (eller præsiderende Ældste), Biskop, Medlem af det høie Raad, og Ypperstepræst, ordineres under Bestyrelsen af et høie Raad eller en Conferenze.

18) Medlemmernes Pligt efterat de modtages ved Daab. — De Ældste og Præsterne skulle have tilstrækkelig Tid til tydeligen at forklare dem, hvad der angaaer Christi Kirke, førend de deeltager i den hellige Nadvere og confirmeres ved Haandspaalægelsen af de Ældste, saaledes, at Alting skeer i Orden. Og Medlemmerne skal udvise for Menigheden, som og for de Ældste, ved en gudelig Opsør-

sel og Umgang, at de ere værdige deraf, at der maa være Gjerninger og Tro i Overeensstemmelse med de helligae Skrifter — vandrende i Hellighed for Herren.

19) De Medlemmer i Christi Kirke, som har Børn, bringer dem frem for Menigheden til de Ældste, som da lægger deres Hænder paa dem i Jesu Christi Navn, og velsigner dem i hans Navn.

20) Ungen kan modtages i Christi Kirke, uden den er gammel nok til at svare for Gud, og formaaer at omvende sig.

21) Daaben udrettes paa følgende Maade for alle dem, som omvender sig. Den Mand, som er kaldet af Gud, og har Fuldmagt fra Jesum Christum til at døbe, skal gaae ned i Vandet med det Menneske, som har fremstillet sig til Daab, og skal sige: (idet han kalder det ved Navn) Med Fuldmagt af Jesum Christum, jeg døber dig i Faderens, Sønnen og den Helligsands Navn. Amen. Da skal han nedlade det Menneske under Vandet, og bringe det op igjen af Vandet.

22) Det bør Menigheden at samles ofte, og unde Brødet og Vinen til Ihuskommelse om den Herre Jesus; og Æld-

sten eller Præsten skal administrere det; og paa denne Maade skal han gjøre det — han skal nedknæle med Menigheden, og paakalde Faderen i alvorlig Bøn, sigende: O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i Din Søn Jesu Christi Navn, at velsigne og helliggjøre dette Brød til deres Sjæle, som nyder deraf, at de maa gjøre det til Ihukommelse om Din Søn Le-geme, og vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de ere villiae til at paatage dem Din Søn Navn, og bestandigen erindrer ham og holde hans Bud, som han har givet dem, paa det, at hans Aand altid maa være hos dem. Amen.

23) Maaden, hvorpaa Vinen administreres. Han skal ogsaa tage Kalken, og sige: O Gud, evige Fader, vi bede Dig i Din Søn Jesu Christi Navn, at velsigne og helliggjøre denne Vin til deres Sjæle, som drikker deraf, at de maa gjøre det til Ihukommelse om Din Søn Blod, som blev udgydt for dem, at de maa vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de altid ihukommer ham, paa det, at de maa have hans Aand hos dem. Amen.

24) Hvilket Medlem af Christi Kirke, som

begaaer Synd, eller findes skyldig i Overtrædelse, skal behandles saasom Skrifterne lære.

25) Det paaligger de forskjellige Menigheder, som danner Christi Kirke, at sende een eller flere af deres Lærere til at bivaane de forskjellige Conferenzer af Kirkens Ældste, med en Liste paa de Medlemmers Navne, som ere blevne forenede med Menigheden siden sidste Conferenze, eller sende det med en Præst, saa at een af de Ældste, hvem de andre Ældste skal beskikke fra Tid til anden, kan holde et fuldstændig Register over alle Navnene i hele Kirken, saa og om Nogen blev udelukt af Menigheden, at deres Navne maatte udslettes af Kirkens Register.

26) Alle Medlemmer, som flytter fra den Menighed, hvor de tilhører, om de gaaer til en Menighed, hvor de ikke ere kjendte, bør medbringe skriftligt Beviis, at de ere virkelige Medlemmer og staaer i godt Forhold til Menigheden, hvilket Beviis undertegnes af en Ældste eller Præst, dersom det Medlem, som modtager Beviset, er personlig bekjendt med Ældsten eller Præsten, ellers undertegnes det af Menighedens Lærere eller Diaconer.

R e g i s t e r.

Nr.		Side.
26.	Aland over Aander	45.
17.	Brudte er' nu Mørkets Vænker	63.
20.	Bøn og Kjerlighed	36.
44.	Den Gud, som Andre tjener	74.
11.	Den Israels Gjenløser	19.
9.	Der er et Land	16.
58.	Det er forvist paa Tiden	100.
24.	Dig, Dig min Herre, vil jeg prise	42.
65.	Din Aand med min Aand	100.
61.	Du ledte frem, al gode Gud	104.
30.	Et opløstende Minde	49.
31.	Er Gud for os	50.
25.	Fader vor i Himlen	43.
39.	Forløser, Forløser, Forløser	68.
52.	Frydder Eder, Zions Søner	91.
6.	Fryd Dig, o Jord	12.
85.	Glade, ja glade vi skue	59.
45.	Glæd Dig Zion! glæd Dig Jord!	77.
12.	Guds Aand som en Ild	21.
59.	Guds Menighed, syng	102.
2.	Hvilen under Korsets Byrde	6.
62.	Hvordan skulde jeg forsage	106.
47.	Hør os Immanuel	81.

Nr.		Side.
50.	I Christo er Lyset oprunden .	88.
19.	I Herlighed velssignet vær . .	35.
55.	Jeg føler nu en Glæde . . .	96.
67.	Jesus en Frelser	114.
46.	Kom Alle, som elske Imma- nuels Navn	78.
8.	Kom alle Zions Sønner . . .	14.
14.	Kom gaa med mig!	25.
32.	Kom Israels Ældste	52.
34.	Kom lad os nu Venner . . .	57.
7.	Lad os Reisen fortsætte . . .	13.
13.	Leed os frem, o Gud Jehovah	24.
53.	Lovpriser vor Frelser	92.
28.	Min Jesus, lad mit Hjerte faae	47.
1.	Morgenrødens Straaler bryder	5.
64.	Nu Zion beredes!	109.
10.	Nu Zions Banner svinger . .	18.
54.	Nu Zions Sol paany opgaaer	94.
36.	Nærmer kun Eder	61.
38.	O Brødre, Søstre, lad os saa	66.
60.	O Gud, Du selv forenet har	103.
41.	O Gud, vor Hjelp i fordums Tid	70.
48.	O hører! I Slægter	83.
4.	Om Guds Stad man taler herligt	8.
57.	Op, dovne Hjerter!	98.

Nr.		Side.
63.	Op Guds Folk, og samler Kræfter	108.
33.	Opløst Dit Hoved, Jesu Brud	54.
17.	Op Zions Brødre! op til Strid	31.
3.	O Sjæle, I som hungre saa	7.
40.	Køest i Dine Helligdomme .	69.
43.	See, Guds Rige nu frembrøder	72.
16.	See min Livets bedste Krone	30.
5.	Stor Herren er	10.
21.	Tak for al Din Fødsels Glæde	37.
51.	Vaagn op! hør Røsten lyder	89.
15.	Velkommen vær! velkommen vær	27.
22.	Vi glæde og fryd' os i Sang	38.
29.	Vi samles for Dit Nafn her	48.
42.	Vor Gud, vi til Dig raabe .	71.
23.	Vor Krost vi opløste	40.
18.	Vær i Korset tro og stille .	33.
27.	Vær trostlig Zion, Jesu Brud	46.
56.	Zion er vor Reises Maal .	97.
49.	Zion, naar jeg paa Dig tænker	86.

13

